

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 14. februarja.

Skoro vsakemu dopisu, kateri nam z dežele poroča o kadem zločinu, pridejana je tožba, da se kaznencem pri nas godi predobro, da dotične postav pri nas niso umestne in kot „refrain“ izražena je prošnja, naj to pritožbo nespremenjeno priobčimo v listu. Ker se take in jednake pritožbe vedno množé, ker se odločno zahteva, da tudi o tej zadevi izpregovorimo, nam ne preostaje drugega, nego pretresati tudi to zadevo.

Prav gotovo in neovrgljiva resnica je, da smo Avstrijci, kot prave opice Prusov, zdanjo upravo naših ječ in zaporov napravili po nemškem vzgledu. Ko so namreč v usodepolnej bitvi pri Sadovi „pruski učitelji“ zmagali nad nami, polastil se nas je, kakor sploh vsacega tepenega človeka, jako naraven čut, znali smo tedaj, da je Nemeč jačji, nego mi, zrlí smo z nekakim občudovanjem vanj in posledica je bila ta, da smo videli v njem zgolj krepostne lastnosti, da se nam je v Nemčiji zdelo vse vzorno, vse dovršeno in posnemanja vredno. In prejšnja liberalna stranka je to psihologično stanje porabljevala pri vsakej priliki, posnemalo in importiralo se je vse, kar le mogoče od vojaške in brambene postave do gasilnih in požarnih straž s pravimi pravcatimi pikelhavbami, od zemljiščno-knjižnih in drugih postav do rudečkapca eksekutorja, kateri je popolnem pruski uniformiran.

Kaj čuda tedaj, da smo tudi glede ječ in zaporov svoje oči obračali le v Nemčijo in na vrat na nos naredili drzen skok za najmanj 50 let, vsa prejšnja pravila zavrgli in po nemškem kopitu preustrojili svoje ječe in zapore, kajti le to je bilo svobodno, le to liberalno. Vsaka bedarija, vsaka krivica se je takrat zagovarjala in opravičevala s frazo liberalnosti in pri vsakej priliki kazalo se je v Nemčijo, češ, ali nij tam tudi tako?

Pa kakor vsako kopito nij za vsako nogo, tako tudi jedna in ista postava nij vsem narodom po godu, ker povsodi niso jednake niti razmere, niti omika, niti razne okolnosti, katere pa treba jemati pri postavitvi v poštev. Ker smo tedaj le v Nemčijo škilili domače razmere pa prezirali, iztuhtali smo tako nepraktične, da, škodljive kaznilnice in zapore, da treba resno premišljevali, kako se v tej zadevi obrne na bolje.

Mi nikakor ne mislimo, da mora kaznenc biti priklenen z železnimi verigami v mokrotnih podzemeljskih brigah, kakor je bilo to njega dni v zloglasnem Spielbergu, da mora živeti ob vodi in suhem kruhu, nasproti pa tudi nijsmo tako zaslepljeni „Humanitätsmeieri“, da bi ne izprevideli, da je denašnje ravnanje s kaznenci bedasto in čisto za nič.

Kazen za vsak prestop, za vsak zločin mora biti, kaznenc mora dobiti občutek, da je kaznovan. Vzemimo pa navadnega neomikanega človeka, kateri po zimi in po letu prenočuje v šupi, v mrvi, mnogokrat pod milim nebom, kateremu so krompir, sok, kislo zelje in ovseni krub najbolj priljubljene delikatese in čegar oprava je slična obleki be- rača, ki kleči pred sv. Martinom — ta človek naj pride v zapor. Zapró ga v dobro zakurjeno celico, snažna postelja, kakeršne še nikdar videl nij, je zanj pripravljena, na vse zgodaj uže dobi krepak zajuterk, zdravnik, duhovnik in nadzornik skrbe mu za zdravje, opoludne jako redilen obed, kaker šnega je doma imel jedva o Velikej noči, in po katerem mora zaradi boljšega prebavljenja iti jedno uro šetat, zvečer ob 8. uri zopet dobro juho, vmes pa še dopoludne in popoldne jako tečnega kruha, in kacega kruha! Vrhu tega čedno in toplo obleko in vseobča pozornost, kakor bi bil v naročji Abrahamovem. Kako se bode v tem človeku ukoreninil pojem kazni, mari ne bode mislil, da je to nagrada

za njegovo dejanje, za zločin. Naše kaznilnice so vsled te pretirane in abotne dobrosrčnosti prava vseučilišča potepuhom in lopovom. To našo trditev naj podpiša naslednja dogodba: Na ljubljanskem gradu zaprt je bil kmetski fant, kateri je bil zaradi poboja obsojen menda na 6 let. Tega fanta praša po 4 letnem zaporu nekega dne znani duhovnik H.: „No Matija, kako ti dopada pri nas?“ — „Prav dobro, odgovori ta, jesti in piti imam, hvala Bogu prav dosti, zdaj se učim še pisati in risati, in v teh dveh letih, kar bom še tukaj, se bom naučil ravno toliko, da bom doma lahko bankovce delal!“

Taki so nasledki take odgoje in kaj bi tudi ne. Če greš mimo preiskovalnih in družih zaporov, čul boš čestokrat glasno petje in krohot, in kaznence, ki gredo na delo, vidiš čestokrat pijane; kajti ti zločinci imajo vseskozi razkošno življenje, vse skrbi za njihov mir in red.

Če tem človeški družbi nevarnim in škodljivim ljudem nasproti stavimo poštenega pa ubozega kmeta, kako tužen je ta razloček. V potu svojega obraza se trudi, kakor črna živina ves ljubi božji dan, da skopej zemlji izvabi sebi in družini potrebnega živeža, izpostavljen je vsem vremenskim premembam, skrb in beda ga spremljata na vsakem potu, nikdo zanj ne skrbi, k večjemu če neizpros- ljiivi eksekutor potrka na duri. In jednako, kakor kmetu, če ne gorje, godi se delavcem po mestih, po tovarnah, godi se večini poštenih in marljivih ljudij.

In kakor bi še vsega tega ne bilo dovolj, pri- tiskajo in škodujejo kaznenci s svojim delom, svojimi izdelki na ubozega malega obrtnika, krateč mu pri- služek.

Človekoljubnost je pač lepa lastnost, pa bode naj vesoljna, naj ne daje prednost samo onim, ki so se pregrešili proti človeški družbi, ampak naj

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenev, preložil M. Malovrh.)

Prva knjiga.

XII.

(Dalje.)

Koketiranje nij bilo Valentini Mihajlovni težko, kajti vedela je, da tu za njo nobene opasnosti nij, niti biti ne more. Ali koketiranje pomaga, da tuje oči zdaj žalostno gledajo, zdaj veselo zablišče, da se tuji glas trese in tuja duša vznemiri in se v njej strastno poželenje vzbudi, — o kako jej je to pri- jalo, kako prijetno je bilo, kadar se je v večer na brezmadežno svojo postelje vlegla, spomnivša še vseh besed, pogledov in vzdihov, kar jih je v dan pro- uzročila! S kakšnim samozadovoljnim smehljanjem spominjala se je svoje nedosegljivosti — ali milo- stivo dopustila zakensko dovoljene ljubeznivosti do- brovoljnega svojega moža! Vse to bilo je tako pri- jetno, da jo je časi celo misel obšla, kakšno dobro delo storiti, ter se kacega nesrečnega usmiliti. Nek v njo grozno zaljubljen mlad tajnik poslanstva hotel

se je umoriti, a zavoljo tega dala je ona majhno bolnišnico sezidati ter je za tega nesrečnega mnogo molila, akopram uže od mladih nog nij baš osobito religiozna bila.

Zdaj zabavljala se je z Neždanovim, ter na razne načine skušala ga svojim pokornim hlapcem narediti. Delala se je, kakor da uživa nje popolno zaupanje, ter z ljubeznive radovednostjo in skoro materino rahločutnostjo opazovala, kako ta, nikakor ne grdi, zanimljivi in na pol divji radikalec to raz- ume. V jednom dnevu, v jednej uri, da, v jednom trenutku bode stvar pozabljena, — zdaj pak jo je zabavljalo, bila je vesela, samo časih zbolelo je tudi njo srce. Njegovo mladost in razmere njegove obitelji pozabila je uže skoro povsem, ter ga zdaj o tem izpraševati jela, vedoč, da ljudje, ki sami za se živé, takšno vprašanje visoko cenijo; iz nje- govega, srdito glasečega se odgovora razvidela je koj, da nij prave strune zadela. Da bi svojo bibo popravila, delala se je še odkritosrčnejšo. Isto tako odpre cvetoča roža v toploti poletnega dne sladko- duhteča svoja peresa, ki jih krepki pomočni hlad zopet zapre.

Svojega pogreška nasledke nij mogla povsem uničiti. Na bolečem kraju zadeti nij imel več onega

istega zaupanja. Ono čustvo srditosti, ki ga je uže od nekđaj navdajalo, probudilo se je zopet na dnu njegove duše, demokratična jeza in sumnja sta se ga zopet polastili. — „Zato nijsem semkaj prišel,“ mislil je sam pri sebi; potem spomnil se je zanič- ljivih besed in svetov Paklinavih in upotrebil kratek molk ter vstal in s kratkim pozdravom zapustil sobo, „jako neumno“, kakor je sam pri sebi rekel.

Njegova zadrega pala je tudi Valentini Mi- hajlovnej na oči; ako pa nje smehljaj, v kateri so pri njegovem odhodu se ustna nabrala, prav raz- umemo, — smatrala je to zadrego dobrim zna- menjem.

V biljardnei sobi našel je Neždanov Marijano. Ne daleč od vrat kabineta naslonjena je bila na okno, a roki je na prsih prekrižani držala. Nje obraz bil je skoro čisto v senci, a nje bistri očesi uprti sta bili v Neždanova z izrazom neizrečnega prezira, nje stisnena ustna izraževala so razžaljivo usmiljenje — on je nehotoma obstal, ne vedé, kaj to pomeni.

„Hočete mi li kaj reči?“ ... vprašal je nesi- gurnim glasom.

Marijana mu nij koj odgovorila.

se ozira tudi na poštene ljudi, da mej obema nastane pravo razmerje.

Naše kaznilnice morajo se vsakako preurediti, tako ne gre dalje, tudi zaradi izdelkov v kaznilnicah treba kaj ukreniti, sicer se zaradi kazencev uničijo mali obrtniki in trgovci, kar vendar ne more in ne sme biti namen postavodajalca. Nedoslednosti treba uglasiti, sicer smo podobni popolnem članom znanih malopotrebnih in še menj važnih „Thierschutzverein“ov, kateri vrabcem in senicam sipljejo žita, vsa- cemu cvilečemu pinčertu božajo tace — človeku nasproti pa kažejo brezozirno strast in nestrpnost.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. februarja.

V **ogorskem** parlamentu bode, tako poroča „Függetlenség“, pri debati o finančnem ministerstvu poslanec Szalay predlagal, da mora vsak, kdor hoče v glavnem mestu imeti nad prodajalnico tuji (nemški) napis, na leto za ta napis plačevati 100 gl. davka. Predlagalec sklicaval se bode na to, da obstoji v Bukreši jednaka naredba glede nerumunskih napisov.

O **vstaji na jugu** se oficijelno poroča, da so se v 10. dan t. m. sprijele naše čete pri Mrežici z vstaši; naših bila sta dva ranjena. — Ravno ta dan prišle so tudi močne čete vstašev z južno-zapadnih visotin proti Trnovu. Iz Trnova šel jim je bataljon naših nasproti; vnel se je 8 ur trajajoč boj, naposled so se vstaši umaknili v gore nazaj. Vstaši pustili so na mestu 20 mrtvih, mnogo ranjenih pa so peljali seboj. Izmed naših je padel jeden podčastnik, štirje možje so bili težko ranjeni.

Vnanji listi se mnogo pečajo z dogodjaji na jugu in govore o panslavizmu. Tako n. pr. piše berlinska „Tribüne“ v dopisu iz Petrograda: „Panslavistična stranka jako pridno deluje; v Odesi, Kiewu, Moskvi in drugih krajih ustanovili so se odbori, ki imajo nalog prostovoljce za vstaše na Balkanu oboroževati; velika beda in pomanjkanje dela sta jako ugodna in novinstvo z malimi izjemami spodbuja ljudstvo. Godi se, kakor se je godilo pred petimi leti. Kmalu bi se našel, kakor takrat, rusk general, da bi gibanje še povečal. Takrat gotovo Aleksander II. nij hotel vojne, a slovanske simpatije, ki so se začetkom le polagoma pojavljale, zagnali so jih fanatični panslavisti, osobito Aksakov. Vsa premišljevanja previdnosti in modrosti so se zasmehovala in zaničevala in Rusija zaplela se je proti volji vlade v vojno, katera jej je prizadela najglobokejše rane. Takrat govoril je Aleksander II. na Kremli v Moskvi ljudstvu in temu govoru sledila je napovedba vojne. Zdaj delajo ravno tisti možje, kateri so takrat vozeli tragedijo delati. Ali se jim bode posrečilo tudi Aleksandra III. premotiti, da bode takoj po kronanji v Kremli v Moskvi postal brezvoljno sredstvo panslavistom, katerih aksijom je: pot v Carigrad pelja čez Dunaj?“

„Morning Post“ pa poroča iz Belgrada: „Agitacija širi se vedno bolj med mladimi elementi in v vojaških krogih. Pri plesih, pojedinah in javno nabirajo se denarji za vstaše v Belgradu, kakor tudi

v Sofiji in Ruščuku. V Srbiji in v Bolgariji se osobito duhovni jako živahno udeležujejo tega gibanja, in v kneževinah nabrano in vstašem poslano orožje znaša uže več tisoč. Jdnako delavnost kažejo tudi panslavistični odbori v Bukureštu, Ruščuku in Sofiji, kjer se stvar bojujočih se bratov proglašajo kot splošni interes slovanskega roda.“

Dopisnik lista „Manchester Guardian“ v Dubrovniku pripoveda v bombastičnih besedah, da vstaja v Hercegovini ne bode le mej Jugoslavlani sploh prouzročila gibanje nego imela bode splošno slovansko akcijo za posledico. Ta mož ve pripovedovati, da je mej Čehi tudi uže veliko gibanje, da hote napraviti iz Česke kraljestvo. Čehi se bodo pač zahvalili za čudne besede učenemu Angležu.

Vnanje države.

Črnogorski knez objavil je v „Glasu Črnogorca“ instrukcije do ministrov, kako naj se obnašajo vstaji in Avstriji nasproti. Instrukcije se glasijo: Natančna nevtralnost, dokler se Avstrija drži mejnarodnih pravil. Ker pa čez mejo pribegle družine tare beda, zaukazal je knez, za nje skrbeti.

Iz **Grške** prihajajo vznemirljive vesti: Sovraštvo proti kralju Juriju je vedno večje. Prestolni govor so poslanci jako hladnokrvno poslušali in niti, kakor je bilo navadno, ne zaklicali kralju živio. Govori se, da je v Grške sploh razširjeno mnenje, naj se odpravi kraljestvo in naj se upelje helenska republika.

Berlinski listi zatrjujejo, da razneseni glasovi o neprijaznosti mej Nemčijo in Rusijo niso resnični. Oni pa tudi pripovedajo, da so razmere mej Rusijo in Avstrijo tudi zelo prijazne, da ne more nihče Rusiji očitati hujskanja proti Avstriji. Tudi o egiptovskem vprašanju se izražajo, da se je situacija obrnila na bolje, da se bode kmalu rešilo to vprašanje.

Mej **špansko** vlado in papežem nastal je mal konflikt. Nekaj špancev namreč namerava iti se pokloniti papežu in s tem hoče delati demonstracije, vlada pa ne dovoli delati demonstracij.

Poročila o vstaji v **Arabiji** pravijo, da se širi. Turška vlada uže v velikem strahu in poslala je uže vojne čete tja.

V **Irskej** so zločini se zopet jeli vršiti. V sredo zažgali so hišo nekega kmeta, ker je bil sovražen deželnej ligi; pogorela sta dva otroka.

Dopisi.

Iz **Cola** nad Vipavo [Izv. dop.] 5. t. m. otvorilo se je naše novo bralno društvo tako slovesno, da naše 1822 stopinj nad morskno ravnino mej sivim skalovjem bivajoče ljudstvo še nij doživelo takega dne. Še vedno nam po ušesih doné krepki in pomenljivi govori, posebno pa oni g. Riharda Dolenca, vodja šole na Slapu, kateri je razlagal pomen in potrebo bralnih društev, napredek našega ljudstva v omiki in se spominal tudi rajnega dr. Bleiweisa. Potem je bila tombola, po tomboli obed, pri katerem so se vrstile razne napitnice, izmed kojih omenjam zlasti one g. Štajerja, Perucija, našega deželnega poslanca Mat. Lavrenčiča in gosp. Jos. Bajca

župana Podkrajškega, kateri je napil presvitlemu cesarju. Mej obedom je po napitnici gosp. Štajerja godba zaigrala cesarsko pesen, po obedu pa je mladi svet podal se na plesišče v lepo okinčano sobo, kjer se je veselil do ranega jutra. Ker je prišlo nepričakovano število gostov, se isti prosijo, da naj blagovoljno oprosté, ako postrežba nij bila dovolj hitra in točna. Vsem deležnikom lepa hvala, lepi govori pali so na dobra tla, kar bode potrdila prihodnost in ta veselica, katera se je vršila v najlepšem redu, ostala bode nam v najboljšem spominu. Novo ustanovljeno bralno društvo pa naj širi omiko in zavednost mej našimi sicer hribovskimi, a za vse dobro in lepo vnetimi in nadarjenimi prebivalci.

Iz **Kostanjevice** 9. febr. [Izviren dopis.] Dne 5. t. m. praznovalo je tukajšnje bralno društvo v prostorih g. A. Maroka svečanost v spomin Valentina Vodnika.

Veselica, mnogobrojno obiskana, izvršila se je v prid društva v vseh zadevah prav dobro.

Govor tej svečanosti bil je primeren, govoril je nadučitelj g. Lav. Abram jako dobro in naposled naslavljal Njiju veličanstvi cesarja in cesarico. Deklamacija „Vodniku v spomin“ od A. Okiškega, bila je povsem dobra, ravno tako tudi smešnica „Županova volitev“.

Zbori: „Iirija oživljena“, „Na straži“, „Mornarska“ in Hajdrihov čveterospev „Pod oknom“. bili so krasni in dokazali so napredek domačih pevcev.

Posebno nas je razveselil kvartet gg. pevcev iz bližnjih Brežic, s svojim dohodom in dovršenim petjem. Predsednik našega bralnega društva g. dr. Karol Gestrin c. kr. okrajni sodnik napival jim je v jako jedernatem govoru, na katerega je odzdravljajal izvrstni govornik g. Josip Šetinec, odvetniški perovodja.

Ples, kateri je do ranega jutra trajal, izvršil se je povsem sijajno.

Omeniti moram, da jako majbna peščica tukajšnjih nasprotnikov — kateri se našemu društvu v vsakej zadevi oponirati trudijo, — kar se jim pa nikakor ne posreči — sedaj nad nami besedujejo, da jih k tej svečanosti povabili nismo.

Ako bi se res radi udeležili našega društva, naj pristopijo, saj iznaša mesečni društveni donesek le 10 krajc., to vendar nij veliko. Posebno hvalo izrekamo vsem gospóm in gospodičinam, katere so darovale tako lepe dobrotke za tombolo.

Iz **Prečine** pri Novem mestu 9. februarja. [Izv. dop.] Ta dan se je pri tukajšnjem c. kr. glavarstvu po čislanjem c. kr. glavarji g. I. Ekelnu prebivalcem iz Kala, Suhorja, Prečine, Beršlina in Cegelnice vsled prošnje vložene 14. januarja t. l. po tukajšnjem županstvu na blagega gospoda deželnega in državnega poslanca g. Viljema Pfei-

„Ne . . . ali ipak; nekaj vam imam povedati. Samo zdaj ne.“

„Kdaj pa?“

„Pri drugej priliki. Morda jutri; morda tudi nikdar. Saj niti ne vem — kdo ste?“

„Jaz menim.“ odgovoril je Neždanov — „meni se je zdelo . . . da mej nama . . .“

„I kaj, vi me ni najmenj ne poznate,“ dela je Marijana. „Toda, čakajte; morda jutri . . . Zdaj moram k . . . svojej gospodinjii! Do jutri!“

Neždanov stopil je nekoliko korakov proti vratom, ali se najedenkrat obrnil.

„Gospica Marijana,“ dél je on, „jaz sem vas uže davno prositi hotel, da mi dovolite jedenkrat z vami v šolo iti — jaz bi rad videl, kako ondud kaj delate . . .“

„Slobodno, ako vam je drago . . . toda zavoljo šole nečem z vami govoriti.“

„Nego?“

„Jutri!“ ponavljala je ona. Toda ona do drugega dne nij čakala; še isti večer govorila sta v nekem lipovem drevoredu, ki se je blizu terase začel.

XIII.

Marijana približala se mu je sama.

„Gospod Neždanov,“ povzela je brzo, „vidi se

mi, da vas je Valentina Mihajlovna skoro po vsem očarala.“

„Iz česa to ukrepate?“ vprašal je on.

„Nij-li morda istina? Potem takem ste denes slabo zavarovani bili. Jaz si mislim, kako se je trudila ter nastavljala fine svoje zanjke!“

Neždanov nij nobene besede odgovoril, temveč le od strani gledal to čudno devojko.

„Čujte mene,“ nadaljevala je ona, „jaz vam bodem odkritosrečno govorila; jaz Valentine Mihajlovne ne ljubim, to vi v ostalem prav dobro veste. Morda se vam vidi, da nijsem pravična . . . ali pomislite sami . . .“

Grlo bilo jej je tako suho, da nij mogla dalje govoriti. Zarudela je ter se razburila in sicer tako zelo, da bi človek sodil, ka je od srditosti razven sebe.

„Vi se bodele gotovo sami vprašali,“ povzela je nekoliko trenutkov kasneje, „čemu mi ta gospodična vse to pripoveduje? To isto ste si menda tudi mislili, ko sem vam ono . . . o gospodu Markelovu povedala?“

Pripognila se je k tlom in malo rastlino odtrgala ter jo potem v stran vrgla.

„Vi se jako motite, Marijana Vikentjevna,“ odgovoril je Neždanov, „jaz sem ravno obratno

mislil, namreč, da sem zaupanja vzbujajoč utisek v vas naredil — in ta misel mi nij mrzka bila.“

Neždanov nij svete istine govoril; ta misel obšla ga je bila še le zdaj.

Marijana pogledala mu je prvokrat na oči; do zdaj gledala je mej govorom vedno v stran.

„Da ste moje zaupanje vzbudili, baš ne morem reči,“ odgovorila je ona po kratkem premišljevanji, „saj ste mi povsem tuji. — Toda vaš položaj — in moj položaj — sta si v mnogem slična. Oba sva jednako nesrečna! A to baš naju veže.“

„Vi . . . vi ste nesrečni?“ vprašal je Neždanov.

„Vi morda — ne?“ odgovorila je Marijana. On nij vedel, kaj bi odgovoril.

„Ali vam je moje življenje znano?“ rekla je ona:

„Zgodovina mojega očeta? Njegovo prognanstvo? — Ne? — Čujte torej: postavili so ga pred sodišče in ga krivim spoznali; vzešmi mu vse pravice in časti poslali so ga v Sibirijo. Kmalu po njegovej smrti izgubila sva tudi svojo majko. Na to vzel me je gospod Sipjagin, moj strijc in brat moje majke, k sebi ter zame skrbel — jaz njegov kruh jem in on je moj dobrotnik — njegova žena moja dobrotnica! Jaz jim pa vse to s črno nezahvalnostjo vračam, gotovo imam slabo srce — in tuji kruh je

ferja delila primerna pomoč, katero nam je po slavnej c. kr. deželnej vladi naš občečislani, za narod in kmetijstvo vneti gospod poslanec izprosil.

Izrekamo prisrčno zahvalo v imenu vseh prebivalcev, kateri so vsled večletnih nesreč po toči in po družih nezgodah ubožali in pomanjkanje trpe.

Bog plati stotero vaš trud, in živi vas še mnoga leta!

Josip Nagel,
župan.

Andrej Petrič,
svetovalec.

Jarnej Pirnat.

Iz Krškega 12. febr. [Izv. dop.] Poročila z Bosne in Hercegovine so tako redka, da skoro inič ne zvemo o vstanku. Zraven tega so pa ta oficijelna poročila tako nejasna, da se moramo nehoté smijati, ko beremo „vstaši so svoje mrtve in ranjene seboj vzeli“. Nij torej nemogoče, da dobimo neki dan poročilo: „ranjeni in mrtvi vstaši so pobegnili, tako torej njih števila nijsmo mogli določiti.“ Vsekako bi bilo torej na mestu, da bi nam natančnejša poročila pošiljali, ker stvar gotovo vsakega zanimlja, posebno pa tiste, ki imajo svojce na bojiščih.

Če so nam za vsako bedarijo uže Nemci za vzgled, posnemajmo jih tudi tam, kjer so res posnemanja vredni. V zadnjem nemško-francoskej vojni so nemški listi uže tretji dan prinašali natančna poročila o vsakej bitvi in imena mrtvih in ranjenih vojakov, celo kakovost rane, ranjeni del trupla bil je naznanjen. Zakaj bi kaj jednacega ne bilo mogoče pri nas?

Iz Ormoža 6 febr. [Izv. dop.] V zadnjem listu graškega lista „Pedagogische Zeitschrift“ se „ein Lehrer Untersteiermarks“ huduje nad članki, objavljenimi v „Slov. Narodu“ in „Slov. Gospodarji“ in tipa za dopisnikom mej trgovci in gostilničarji z izrazi: Landkrämer, Wirth, itd. Akoravno smo osvedočeni, da ormoški mladič po krivici tega dopisnika mej trgovci in gostilničarji išče, vender mu nemoremo njegove notice neodgovorjene pustiti, ker skuša osramotiti celi stan z izrazi: Landkrämer, Wirth, itd. računajoč je Bog ve v katero vrsto neomikancev. — Da pa temu nij tako, je dokaz, da so v tem okraji trgovci in gostilničarji od šolskih oblastij in od občinstva celo čislani možje, ki za šolstvo vneto delujejo; tako n. p. je v Središči kranj. š. svetu trgovec in gostilničar predsednik, njegov namestnik je tudi trgovec, krajni šolski ogleda pa je gostilničar; v Ormoži je predsednik šolskega sveta trgovec, pri Svetinjah je načelnik gostilničar, a šolski ogleda trafikant duhana in trgovec s soljo; pri sv. Miklavži je načelnik trgovec in gostilničar, ki je ob enem tudi šolski ogleda; pri sv. Tomaži je šolski ogleda trgovec in gostilničar; itd. Razen tega je tretjina udov c. kr. okrajnega šolskega sveta trgovcev in gostilničarjev. — Vse take na

grenak. Jaz ne morem ljubeznivih uvred in protekcij prenašati — in ako se me zbada dan za dnem, le zategadelj ne kričim, ker sem jako ponosna!

Marijana hitela je mej govorom hitro naprej. Najedenkrat se je ustavila.

„Znate li, da me kani moja teta, samo da se me iznebi, omožiti z onim neizmotljivim Kolomejcem? Ona moje nazore pozna, zanjo sem jaz nihilistinja — in on! Naravna stvar je, da se mu ne dopadam, saj nijsem lepa — a za prodajanje dosti dobra. Je-li, da je to tudi dobrota!“

„Zakaj pa nijsite . . .“ dejal je Neždanov ter potem koj utihnil.

„Zakaj pa nijsem Markelovljeve ponudbe vzprejela — hoteli ste reči? Je-li? Dakako — ali kaj mi je storiti? On je pošten človek, to je istina . . . A sem li jaz kriva, da ga ne ljubim?“

Marijana bežala je zopet brzo dalje, kakor da bi ne hotela svojega spremljevalca odgovor slišati. Zdaj prišla sta do konca drevoreda. Marijana krenila je po malej stranskej stezi proti gozdu. Neždanov šel je za njo. Njemu so se dve stvari nerazumljivi zdeli: prvič nij vedel, kaj bi si mislil, da je ta na pol divja devotka tako odkritosrčna proti njemu in drugič se je še bolj čudil, da se mu ta odkritosrčna izpoved povsem naravna zdi.

(Dalje prih.)

šolo delujoče može pa ormoški pedagogični mladič hoče sramotiti z: Landkrämer itd. O vi „Lehrer Untersteiermarks“, kje je doslednost; pri enem kraju hočete trgovce in gostilničarje sramotiti, po drugem kraju pa iščete pri njih pomoči. — Da brez teh obstati ne morete, menda ne bode te tajili, še po vašem odhodu v B. bode mo se spomnili, da ste brez trgovcev in gostilničarjev „hoteli“ shajati. — Če tega v stanu ne trpite, zakaj pa ravno pri žganjotočarici stanujete, zakaj pa ne v gradu? zakaj hodite po denar k gostilničarju in ne k „Rotšildu?“ zakaj kupujete blago pri trgovci in ne v fabriki. — Ali nij grdo če, mahate po stanu, kateri vam nikdar nij nič hudega storil niti želel, marveč bil vam je v pomoč, kjer je le zamogel? — Hvalite pa Boga, da vam je dal tak „gospok“ kruh, katerega vam sicer ne zavidamo, a spoznamo, da ga nijsite vredni, ker ga poleg vaše naloge zlorabite za grdenje davkoplačevalcev, od katerih živite. —

Z Dunaja 9. februvarja. [Izviren dopis.] (Zapori Rusinov v Galiciji. Krivci požara gledališča na ringu. Bivši župan dr. vit. Newald.) V Galiciji vršé se čudne reči. Kazensko sodišče dalo je 4. in 5. februvarja okolo 17 rusinskih rodoljubov zapreti: Adolf Dobržanski, bivši ministerjalni svetovalec, njega hči Olga Hrabar, Benedikt Płoszczanski, urednik „Slova“, Josip Markow, urednik „Prolomu“, Lahot, vseučiliščenik — vsi v Lvovu; dalje bivši državni poslanec in vodja Rusinov duhovnik grškokatoliškega izpovedanja Nikolaj Naumowicz — sivolas nad 70 let star mož, — dr. Nikolaj Naumowicz, zdravnik, Andrej Soja, cerkovnik v Skalaci; Isidor Trembicki, odstavljen učitelj v Kolomeji; Apolon Nyczaj, bivši suplent v Stanislavovu; Aleks. Zaluski, zakotni pisar v Zbaraži; Ivan Huszko, kmet in odbornik občine Hniliczke; Vasilij Zozula, Ivan Szpundar, T. Baszewski in M. Malinowicz, kmetje v Hniliczkah. Vsi na deželi zaprti bili so prepeljani v Lvov. Kakor poljski listi poročajo, našlo se je baje pri zaprtih mnogo pisem, ki kompromitujejo te rusinske rodoljube. Najbližji uzrok proganjanja je baje nameravani prestop občine Hniliczke k ruskej veri. Pravi se tudi, da so ti razširjevali mej Rusini v Galiciji propagando za Rusijo. Dobrega sadu tako proganjanje rusinskih rodoljubov gotovo ne bode obrodilo!

Preiskava o krivcih požara gledališča na ringu se marljivo nadaljuje. V tednu dnij bode zatožba končana ter krivcem vročena. Zatoženi so: policijski svetovalec Landsteiner, bivši župan dunajski vitez Newald, ravnatelj Jauer, mestni inženir Wilhelm, gasilni mojster Herr, gledališču nadzornik Nitsche, hišni nadzornik Gehringer in gledališki delavec Breithofer. Obravnava pričela se bode najbrž maja meseca, ter bode trajala dva ali tri tedne. Poklicanih je nad 100 prič k obravnavi. Zatožba se opira na §. 335 kaz. zak. Kazen je izmerjena od 6 mesecev do 1 leta strogega zapor.

Čudna usoda zadene bivšega župana dr. vit. Newalda! Naj vam podam par črtic o njem. Dr. vit. Newald bil je od l. 1864 član mestnega svetovaltva. L. 1868 bil je drugim in l. 1869 prvim županovim namestnikom. Prvikrat je bil županom izvoljen 13. jun. 1878, kjer je od 111 glasov prejel 109. Drugikrat bil je županom izvoljen 7. jul. 1881. l. in sicer s 95 od 117 glasov. Vitez Newald bil je zelo delaven in zmeren župan. Ker je bil prenehak in nij vedno tulil v rog židovskih Nemcev, bil je često predmet silnih napadov. In sedaj končuje ta mož svojo karijero pred kazenskim sodiščem!

Domače stvari.

— (Trgovski ples) zadnjo soboto na strelišči bil je prav lep in dobro obiskan, izmej odličneje gospode je imenovati g. deželnega predsednika Winklerja z gospo soprogo, deželnega glavarja grofa Thurna, generalov Stubenraucha, Kel

lerja, predsednika (g. Kušarja) in več odbornikov kupčijske in obrtnijske zbornice. Plesa, ki je trajal do štirih zjutraj, udeležilo se je veliko elegantno opravljenih dam in gospodičin, četvorko je plesalo nad 70 parov. In tako je ta ples, kakor vsako leto, razen prijetne in fine zabave vsem obiskovalcem, gotovo tudi društvenemu zakladu dal znatno svoto.

— (Tehnično društvo za Kranjsko) imelo je 31. januarja t. l. svoj občni zbor, pri katerem je bil izvoljen g. Ziakowski za predsednika, g. Potočnik za njegovega namestnika. Dalje so bili zopet voljeni gg. dr. Haberer, Handl, Senekovič, Wagner in Wietschl, na novo pa gg. Liebenwein in Schwab.

— (Gledališče ljubljansko) oddaje se v najem za bodočo sezono od septembra 1882 do cvetne nedelje 1883 in sicer v prvi vrsti za nemške predstave. Če bi podjetnik nameraval tudi slovenske predstave, naj stopi v dogovor s slovenskim dramatičnim društvom. Pogodbo s slednjim bi potem odobril deželni zbor kranjski, pri katerem naj se ponudbe in varščina v znesku 800 gld. vlagajo do 5. marta t. l.

— (Gozd na Golovci) zažgali so preteklo soboto popoldne malopridneži. Pogorelo je nad 1200 štirjaških metrov na škodo g. Tomeku, posestniku graščine Rakovnik, kateri je imel mnogo truda in stroškov, da je zasadil na neprijetne goline Golovške na tisoče drevesec. Da pri sedanjaj suši škoda nij bila še večja, je zasluga mestnega tesarskega mojstra g. Mihe Anžiča, kateri je s pomočjo dveh delavcev omejil ogenj.

— (Premembe pri učiteljstvu na Kranjskem) Gospa Julija Mos je stalno postavljena nadučiteljica pri mestnej dekliškej šoli v Ljubljani. G. Pavel Kavčič, učitelj v Postojini, dobil je stalno nadučiteljsko službo v Senožečah. Gspdc. Emilija Grkman premestena je iz Moravč v Mengiš. — Umrl je Samuel Diebold, učitelj v evangelskej šoli v Ljubljani.

— („Mir“) došel je v 3. številki, iz katere z veseljem povzamemo, da se je 2. številka tiskala v 1600 iztisih, pa da je še to bilo premalo.

— (Iz Zatičine) se nam piše, da je odbor občine Šent Vid-Zatičina daroval za revne učence in učenke šolam v Zatičini in Šent Vidu po 5 gld., vkupe 10 gld., za kar se slavnemu odboru, posebno po predlagatelju županu g. Francetu Muliju izreka topla zahvala s prošnjo, da se še večkrat spominajo na revno šolsko mladino.

— (Čitalnica v Dolini) napravi 19. t. m. besedo. Spored: 1. Deklamacija. 2. Igra: „Kje je meja“. 3. Nekaj za smeh. 4. Tombola. Mej točkami petje. Vstopnina za neude 20 kr. Sedeži po 10 kr. Začetek ob 6. zvečer. K obilnej udeležitvi vabi najljubnejše odbor.

— (Strašen požar) upepelil je, kakor se nam poroča iz Št. Petra na Notranjskem, po noči med 12. in 13. t. m. ob jednej uri 19 gospodarjem v Nadanjem selu vsa hišna in gospodarska poslopja. Škoda znaša 25000 gld.; zavarovanih pa je bilo le šest gospodarjev pri banki „Slaviji“. — Kako je ogenj nastal, ni znano; bržkone pa so ga zatrosili svatje, ki so iz hiše št. 27 odpeljavali balo. Ker je bila huda burja, nij bilo na rešitev niti misliti, kajti v petih minutah stala so uže vsa poslopja v ognji.

— (Čudno pa ne čudo!) V Zadru izhajajoči „Narodni list“ bil je preteklo sredo zaplenjen. Uredništvo hotelo je to naznaniti prijateljskim novinarjem v Beči in v Pragi. A brzojavni urad mu po preteklih 24 urah dal odlok, da „über höhere Anordnung“ ne more dopuščati, da se brzojavi grozna vest: „Današnji „Narodni list“ bio je zaplenjen!“ Začudili smo se, pravi na to „Narodni list“, a ko smo vse dobro premislili, izpoznali smo globoko modrost dalmatinskega namestništva: naši prijatelji Nemci bili bi se gotovo spuntali, kakor na pr. Krivošijanci, ako bi bili brzojavno uže v sredo zvedeli, kar jim je denes (v soboto) donesla pošta, da je namreč naš list zaplenjen.

Razne vesti.

* (Iznajdljivost dopisnikov.) Kakor znano, se ne sme poročati o gibanju naše vojske proti vstašem, katera prepoved je popolnem nepotrebnost, ker nam itak nič znanega ni. Dunajskim dopisnikom se tudi slabo godi, ne zvedo nič. Ker pa vendar kaj poročati morajo, pomagajo si, kakor vedo in znajo. V „Wiener Allg. Zeitung“ piše tak specijalni poročevalec iz Kotora: „da Boka pri morji izgleda tako tiha, kakor poprej in da nič ne kaže na notranjo razburjenost“.

* (Nemška temeljitost.) Kako v Beči znajo geografijo, se vidi iz tega, da so te dni ravno izišle državne zakone poslali v Zadar pod naslovom: Illustre giunta provinciala d' Istria in Zara.

* (Akademicky spolček.) društvo vseučilišnikov na Dunaji, ima za ude: 162 vseučilišnikov, 11 častnih, 46 ustanovnih in 18 podpornih udov. Izmed vseučilišnikov jih je bilo 93 iz Česke, 48 iz Moravske, 6 iz Kranjske, 4 iz Štajerske, 4 iz Hrvatske in Slavonije, 2 iz Galicije in 1 iz Primorske. Dohodkov je imelo društvo 1229 gld. 13 kr., troškov 1179 gld. 51 kr. — Knjižnica je imela 4336 knjig. Časopisov je imelo društvo 138; izmed njih tudi štiri slovenske, namreč: „Slovenski Narod“, „Edinost“, „Zvon“ in „Kres“.

* (Koliko je v Avstriji živine.) Kakor že znano, prepovedano je od 1. januarja t. l. izvažati iz Avstrije živino v Rusijo in Rumunijo. Tem povodom zaukazala je vlada sešteti vso koristno domačo živino, da vidi kak uspeh je imela ta prepoved izvažanja. Štatična centralna komisija, ki je imela ta nalog preštete, je ravno kar dovršila svoje delo. Rezultati te štetve so v mnogih ozirih zelo zanimljivi. Naštel se je konj 1.463.282 proti 1.389.623 v letu 1869; oslov in mul 40.618 proti 43.070, volov 8.584.077 proti 7.425.212, ovac 3.841.350 proti 5.026.398, koz 1.006.675 proti 979.104, prašičev 2.721.541 proti 2.551.473, panjev 926.312 proti 913.743 v letu 1869. Če primerjamo zdanje stanje živine z ono v letu 1869., razvidimo, da se je vsaka vrsta živalij pomnožila razen ovac.

* (Koliko se pokadi v Avstriji.) Po izkazih colnih in davkarskih uradov se je prodalo v lani od 1. januarja do 30. septembra 505 milijonov domačih, 300 milijonov inozemskih smodk in 60 milijonov papirnatih cigaret. Na vsakega Avstrijca bi prišlo torej na leto okrog 29 smodk in nekoliko več kot 2 cigareti.

* (Velikansk top.) V Pulji dobijo velikansk top (kanon), ki bode 6 metrov dolg in 28.500 kil težak. Potreboval bode vselej 1 cent smodnika in po več centov težkih krogel. Z vso opravo vred bode tehtal okolo 1000 centov.

* (Prebivalstvo Srbije.) Srbija, po berlinskem kongresu za 11.000 kv. km. in za 300.000 ljudi povečana, šteje sedaj okrog 1.700.000 prebivalcev. Na kv. km. prebiva po 35 ljudi, torej precej manj kot na Kranjskem. — Po narodnosti so razen 75 % Valahov, 6 % Bulgarov, 3 % Albanov, 15 % ciganov in 015 % Nemcev vsi Srbi, torej skoro 82 %. — Po veri je razen 3 % mohamedanov, 03 % rimskih katolikov, 001 % protestantov in 001 % židov, vseh družih dobrih 96 % grško-vzhodne vere.

* (Šolstvo v Srbiji.) Čeravno elementaren pouk nij obligaten, so razmere srbskega šolstva vendar precej ugodne. Uže leta 1874. so imeli 520 šol s 23.280 učenci, na vsako šolo pride tedaj okrog 45 učencev. Pa tudi v leta 1878. novo pridobljene zemlji se je takoj poskrbelo deloma za ustanovitev deloma za popravilo nad 100 ljudskih šol. Za višjo omiko skrbi 7 gimnazij in 11 realk, 1 višja dekliška šola; 1 kmetijska in 1 gozdarska šola; 1 semenišče, 1 višja vojna in 1 artilerijska šola; slednjič univerza v Belgradu s tremi fakultetami.

* (Srbska armada.) Srbska armada spada v stalno in nacionalno. K prvi pripada vsak izžreban vojak od 20. do 27. leta, k drugej vsi vojaki od 27. do 50. leta. Nacionalna armada se deli v dva dela; prvi večji del je vojna armada v pravem pomenu besede, nalog drugega dela pa je ta, kot nalog naših brambovcev. V vojskinem času obstoji prvi del iz 220 infanterijskih bataljonov, 32 eskadronov konjice, 32 baterij s 6 topovi, 4 baterij za trdnjave, 19 pijonirskih oddelkov, in šteje sploh 125.000 mož. Pri družem delu se sicer namerava tudi jednaka organizacija, vendar obstoji še le večidel iz pešcev.

* (Prebivalstvo Španske.) Španska, akoravno po velikosti šesta država v Evropi, šteje vendar le 16.625.860 prebivalcev; na 1 kv. km. prebiva torej samo 33 ljudi. Akoravno je število manjših krajev, 48.000 neprimerno veliko, prebiva vendar nad 40 % vsega prebivalstva po večjih me-

stih. Na 140 ljudi pride vsako leto jedna poroka; vsako leto jih je 100.000 več rojenih, kot jih umrje. Akoravno jih umrje nenavadno dosti, namreč nad 60 %, pred polnoletno starostjo, jih postane vendar na druge strani tudi zelo dosti po 100 in še več let starih; vsako leto umrje po 90—100 tacihih osob.

* (Prebivalstvo Milana.) Milan ima zdaj 318000 prebivalcev in je narasel v 10 letih za 56000 ljudi ali za 18 %. Skoro cela tretjina, namreč 104000 ljudi, odpade na predmestja njegova.

* (Koliko vina se pridelalo na Francoskem.) Na Francoskem se pridelalo vsako leto povprek blizu 48 milijonov hektolitrov vina. Vsak hektar ga odvrže okrog 23 hektolitrov in na vsacega Francoza ga pride kakih 125 litrov. V teku zadnjih desetih let je bila za vino najboljša letina 1875. leta, ko se je pridelalo nad 83 milijonov hektolitrov, najslabša pa 1879. leta z 29 in pol milijonov hektolitrov; v lani se je pridelalo tudi le nekaj nad 34 milijonov hektolitrov.

* (Koliko se pridelalo bombaža.) Lansko leto so pridelali v južnih provincijah ameriških Zjedinjenih držav 6.589.329 bal bombaža, ki je tehtal 3.002.413.894 funtov. Ta svota je neprimerno velika, če pomislimo, da se je pridelalo leta 1880 le 5.757.329 bal, leta 1879 le 5.074.329. Z ozirom na pridelek leta 1866, namreč 2.229.329 bal, so se pridelki v teku petnajst let potrojili.

* (Kam se poda največ evropskih izseljencev.) Od 441031 ljudi, ki so se pripekljali lanskega leta v luko New-Yorkovo, jih je ostalo največ, namreč 152421 ali dobrih 34 %, v New-Yorkovej provinciji samej; 54361 ali 12 % jih je šlo v provincijo Illinois; 24204 ali slabih 6 % se jih v naselilo v Ohio; po 4 % jih je šlo v Michigan, Wisconsin in Minnesota, kjer je tudi glavna kranjska kolonija; 14 % ali 62351 jih je šlo v Nebraska, 10 % ali 45116 v Pennsylvaniji. Ostali tisoči so se delili v jako malih oddelkih na vse druge dežele.

Tajci:

13. februarja.

Pri Slonu: Vilman iz Hönigsteina. — Brinkmann z Bunaja. — Nacht iz Feldkirchna.

Pri Malté: Medtisch z Dunaja. — Ebner iz Trsta. — Freytag z Dunaja. — Kepler iz Graca. — Pommernel iz Berolina. — Hecker iz Praga.

Dunajska borza

dné 14. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankoveih	74 gld. 20 kr.
Enotni državni dolg v srebru	75 „ 65 „
Zlata renta	92 „ 50 „
1860 državno posojilo	128 „ 75 „
Akcije narodne banke	813 „ — „
Kreditne akcije	295 „ — „
London	120 „ — „
Srebro	— „ — „
Napol.	9 „ 52 „
C. kr. cekini	5 „ 64 „
Državne marke	58 „ 50 „
4 % državne srečke iz l. 1854	118 „ 75 „
Državne srečke iz l. 1864	172 „ — „
4 % avstr. zlata renta, davka prosta	92 „ 30 „
Ogrska zlata renta 6 %	117 „ 80 „
„ „ 4 %	84 „ 30 „
„ „ papirna renta 5 %	84 „ 50 „
5 % štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ — „
Dunava reg. srečke 5 %	113 „ — „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2 % zlati zast. listi	119 „ 25 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98 „ 25 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	103 „ 25 „
Kreditne srečke	100 gld. 174 „ 75 „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ 25 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 117 „ 50 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	194 „ 50 „

Loterijsne srečke 11. februarja.

Na Dunaji: 88, 32, 44, 25, 59.
V Gradci: 68, 64, 40, 51, 52.

L. EHRWERTH,
zobni zdravnik, v Gosposkih ulicah št. 1,
ordinira v vseh
zobnih boleznih
in postavlja zdaj
umetalne zobe in zobovje
dobro in brez bolečin. (77—3)

Vsake vrste
elegantne obleke za maskare
izposojujejo ali prodajo se jako ceno pri
Antonu Kočevarju, (68—1)
trgovci s starinami na sv. Jakoba obrežji.

Cotta-va knjižnica svetovne književnosti.

To novo književno podjetje prinaša v jednako dobro urejenih in lepo tiskanih izdajah v osmerki za le 60 kr. eleganten v platnu vezan, okolo 300 tiskanih stranih obse-
zajoč zvezek. Ti zvezki obsegajo dela domačih in inozem-
skih pesnikov in pisateljev, kakor Goethejeva, Schillerjeva,
Lessingova, Shakespearova, Molierova, Dantejeva, Calda-
ronova, Platenova, H. pl. Kleistova, Lenau, Chamissova, Kör-
nerjeva.

Vsake 2.—3. tedne jeden zvezek.

Subskribira se lahko na celo serijo ali pa na posame-
ne pisatelje. Oddajejo se tudi posamni zvezki. Naj podamo za
vzglede primer, da se vidi, kako ceno si lahko vsakdo na-
knpi knjižnico. Schillerjeve vse pesni, elegantno vezane, ve-
ljake bodo le 60 kr.; Goethejev Faust, 1. in 2. del vkup ve-
zana v jednom zvezku, 60 kr.

Obširnejši pregledi, kakor tudi zvezki na ogled se
dobé pri
(93) **J. Giontini in v Ljubljani.**

Knjigovodja in comptoirista,

kateri je slovenskega, nemškega in laškega jezika popolnem
zmožen ter ima lepo pisavo in ki je vojašine prost, sprejme
valjni mália v Kranji. (91—2)

EPILEPSIJO

(božjast) ozdravi indijski zeliški sok, ki se kot po-
sebnost, da kot jedino sredstvo z najboljšim vspehom rabi
zoper božjast. (218—23)

Božjastni se hitro in srečno ozdravi, ako štirikrat ali
petkrat na dan tega soka po 15 kapljic na sladkorji zavžije.
Celo najstarejša in najzlobnejša bolezen se ublaži in naposled
popolnem odpravi.

Dobiva se flacon po 20 kr. v skoraj vseh lekarnah
Avstro-Ogerske, a v Ljubljani ima ta sok lekarnar g. Julij
pl. Trnkóczy, v Jičinu pa prirejevatelj Rudolf Stahl,
emer. lekarnar.

S pošto se menj kot 2 flacona ne pošilja.

Razpis

služeb dveh občinskih policajev.

Pri mestnej občini kamniške sta izpraznjeni dve
službi občinskih paznikov (policajev) z letno plačo 300 gld.
in z deputatom v znesku 30 gld. za službeno obleko. Jeden
izmed njiju dobi tudi prsto stanovanje.

Zahteva se znanje obeh deželnih jezikov v govoru
in vsaj nekoliko tudi v pisanju.

Poseben ozir se bode jemal na oivše žandarme.
Prosilci naj svoje prošnje vložijo do zadnjega fe-
bruarja t. l. pri

občinskem uradu v Kamniku.

(92—1) Župan: Dr. Samec.

Vozni listki v Ameriko.

Kreiranje agentur, ki skrbijo za preseljevanje, ima
nalog, da skrbi za varnost potujočega občinstva pred sle-
parijami inozemskih agentov. Dokaz temu je, da vsak mnogo-
potujoči, kakor n. pr. Angleži in Amerikanci s posebnim
veseljem kupujejo svoje vozne listke pri avstrijskih agen-
tih, ker se dobivajo vedno po originalnem tarifu. Svetuje in
natančnejša poročila daje (70—8)

C. kr. koncesijonirana glavna agentura

Arnolda Reifa,

speditérja za svetovni promet,

Dunaj, 1. Bez., Kolowratring, Pestalozziggasse Nr. 1.

Za znižano ceno

se morejo dobiti v „Narodnej Tiskarni“ v Ljubljani
sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič.
— Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin
ali Preširen, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka,
novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič.
— Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstovo z
grozdom na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava
bode? novelica, spisal J. Ogrinec. Velja 15 kr.

II. zvezek, ki obsega: Erazem Tatenbah, izvirna
povest, spisal J. Jurčič. Velja 25 kr.

III. zvezek, ki obsega: Prvi poljub, novela, spisal
J. Skalec. — Na črni zemlji, novela, spisal J. Skalec.
Velja 15 kr.

IV. zvezek, ki obsega: Lepi dnevi, spisal Paulus.
— Pláč, novela, ruski spisal N. V. Gogol, poslovenil L. Go-
renjec. — Nekoliko opazek o izdaji slovenskih ná-
rodnih pesnij, spisal prof. dr. Krek. Velja 15 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, fran-
coski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik.
Velja 25 kr.

VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski
spisal H. Revère, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in
država v Ameriki, francoski spisal E. Laboulaye, poslo-
venil Davorin Hostnik. Velja 15 kr.

VIII. zvezek, ki obsega: Pomladanski valovi,
roman, spisal Iv. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samce. —
Velja 25 kr.

Kdor hoče katero koli teh knjig dobiti, naj
„Narodnej Tiskarni“ in jih dobi po poštnem po-
vzetju. Vse skup se dajo za znižano ceno 1 gld.
Za vseh 7 zvezkov naj se priloži še 15 kr. poštnine, za po-
samezne z ezke pa 5 kr.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.